Написав Микола Сенченко, Валерій Гастинщиков
П'ятниця, 20 квітня 2007, 19:12

Ватикан — традиційне місце Папи Римського, глави католицької церкви. Він розташований всередині Риму на місці усипальниці Святого Петра, одного з апостолів Ісуса і першого Папи Римського. Мешканці Ватикану вважаються єдиним таємним суспільством, яке визнане більшою частиною світу як незалежна держава.

ВАТИКАН. Слово «Ватикан» походить від латинського слова «votes», що означає «пророк». Площа Святого Петра, серце Ватикану, розташована на місці храму оракула Аполлона. Пророцтва Аполлона називалися vaticinia. Деякі історики, які вивчали таємні суспільства, висловили свої роздуми щодо того, чому на площі Святого Петра є масонські символи, як-от «шпиль Клеопатри» — обеліск на Пьяцца де Сан-Марко. Багато хто вважає, що нинішній Ватикан, як ніколи раніше, заповнений і збочений масонством.

Факти свідчать, що Ватикан кінця XIX століття став повністю залежним від єврейського капіталу, від капіталу Ротшильдів. Багато дослідників звернули увагу на те, що, попри величезні доходи папської скарбниці, папи змушені були брати кредити від різних банкірів для «впорядкування своїх фінансів», які частково розтрачалися на різних святах і банкетах, а частково розкрадалися наближеними до папи аристократичними сім'ями. Величезна забор-гованість у другій половині XIX століття святих отців мільйонерам Ротшильдам змусила останніх поламати голову над тим, як все-таки повернути кредити. Ділова недбалість римських пап дратувала Ротшильдів не менше, ніж їхній традиційний антисемітизм і огида до зародження буржуазії. Проте збанкрутити намісника Бога на Землі було не так просто. Тому в своїй борговій політиці Ротшильди зробили ставку на дві сили: першим був національний республіканський рух на чолі з Гарібальді, в якому Ротшильди бачили претендента на владу. Другу втілював кардинал Джакомо Антонеллі, який мав вплив на Папу Пія XI та отримав від нього посаду голови кардинальської курії, тобто прем'єра папського уряду. Діяльність на цій посаді принесла кардиналу Антонеллі майно в 100 млн скудів, значну частину якого він отримав від Рокфеллера за розроблення і проведення операції зі списання папських боргів.

У листопаді 1848 року в Римі спалахнуло повстання, очолюване Гарібальді і Мадзіні. Понтифіку довелося переодягнутим тікати з Риму в кареті своєї коханки графині Сіаур. З таємного притулку він звернувся до французького імператора Наполеона III по допомогу. Той ввів до Риму своє військо і придушив повстання. 1850 року Пій XI повернувся до Риму. Там він знайшов розграбовану гарібальдійцями скарбницю представників дому Ротшильдів з нагадуванням про прострочений 30-мільйонний кредит у скудах і відсотки з нього. Прем'єру Антонеллі і Ротшильду було абсолютно зрозуміло, що Папа повернути борг не зможе. І тоді у змовників виник грандіозний план, над виконанням якого вони й почали працювати. Суть його полягала в тому, щоб Папа відмовився від влади над папською областю, яка стане частиною нової Італійської республіки. Разом із землею до республіки перейдуть і папські борги. Поступова реалізація плану привела до того, що Папа до 1870 року продав своїм банкам і довіреним особам найкращі землі і скликав Уселенський собор, який прийняв догмат про

непогрішність Папи — свого роду гарант недоторканності.

У червні цього ж року французькі війська було виведено з Риму і туди увійшли війська італійської визвольної армії. У вересні 1870 року Гарібальді і Мадзіні повалили владу Папи і передали владу італійському принцу Віктору Еммануїлу, кандидатуру якого висунув Ротшильд. Долю усуненого від влади Папи Пія IX вирішував італійський парламент, що залишив за Папою майно, вартістю 1 млрд лір (храми і палаци Ватикану з обстановкою і витворами мистецтва), але забрав 940 тисяч гектарів землі. З Папи було знято обов'язок утримувати поліцію і армію.

Тривалий час Ватикан входив до складу Італійської республіки, і лише 1929 року він знову стає самостійною державою — абсолютною теократичною монархією. Але деякі події XIX-XX століть з життя Ватикану примушують замислитися: хто ж насправді управляє справами Бога на Землі — після того, як важелі «божественної» влади передано до рук фінансистів?

На веб-сайті (www. cia.gov) Центрального розвідувального управління США повідомляється: «Папи виконували світську функцію управління значною частиною італійського півострова протягом більш як тисяча років, до середини XIX століття, коли багато з папських володінь було захоплено знову створеним об'єднаним королівством Італії. 1870 року за анексації Риму володіння пап були ще обмеженішими. Питання розбіжності між обмеженими в правах папами й Італією вирішили 1929 року три Лютеранські угоди, що встановили незалежний статус Ватикану і надали римському католицизму особливий статус в Італії. 1984 року конкордат між Священним приходом і Італією багато чого змінив у раніше підписаних угодах, зокрема в питанні керівної ролі католицизму як італійської державної релігії».

Ватикан розташований на західному березі річки Тібр. Площа — 109 акрів. У лютеранській угоді 1929 року між Папою Пієм XI і королем Віктором Еммануїлом III його проголошено незалежною державою. Площа церкви Святого Петра розташована в його південно-західній частині. До площі прилягають парк «Бельведер» і адміністративні будівлі. Поряд з парком — палац Папи Римського, за ним — сади Ватикану. Західну і південну межу Ватикану позначають Леонінські (левові) стіни.

Є кілька будівель за межами Ватикану — його технічна частина. Серед них — базиліки Сан-Джованні ін Лютерно (Святий Іоанн Лютеранський), Санта-Марія Маджоре (Свята

Марія Маджорська) і Сан-Паоло фуорі ле Мура (Святий Павло поза стінами); палац Сан-Калісто недалеко від літньої папської резиденції в Кастель Гандольфо, на Альбанських горбах за межами Риму. Музеї Ватикану: Музей Піо-Клементо, заснований у XVIII столітті, в ньому зібрано велику колекцію античностей з усього світу; Чьярамонті, заснований на початку 1800 років, вміщає колекцію грецьких скульптур; Браччіо Нуово, який вважається одним з найкрасивіших музеїв; Єгипетський Музей; Етруський Музей і Пінакотека Ватикану, яку відкрито 1932 року, з картинами Джіотто, Герчино, Караваджіо і Пуссена.

Багато з шедеврів періоду Ренесансу і сучасні картини, що становлять художню скарбницю Ватикану, можна знайти не тільки в музеях. Це галереї поряд з різними дворами, наприклад, Кортіль дель Бельведер і Кортіль Сан-Дамасько. Один з найзнаменитіших художніх монументів у світі знаходиться недалеко від Кортіль Сан-Дамасько. Ця будівля з кім-натами Рафаеля, де зберігаються роботи Рафаеля і його послідовників. Один з найзнаменитіших зразків мистецтва у Ватикані — стеля Сікстинської капели, розписана в 1508—1512 роках Мікеланджело.

Ватикан бере свій початок у V столітті, коли імператор Костянтин I побудував базиліку Святого Петра (ймовірно, на місці гробниці Святого Петра), а Папа Римський Сіммак збудував поблизу палац. Під час розколу в XIV столітті Папа жив в Авіньйоні (Франція), але з 1377 року, з часу повернення до Риму, перебуває у Ватикані. За Ренесансу папи (Сікст IV, Інокентій VIII, Олександр VI, Юлій II, Лев X і Клемент VII) зібрали безцінну художню колекцію Ватикану.

У Ватикану є свій так званий Секретний Архів. У ньому зберігаються документи і рукописи періоду зародження римсько-католицької церкви. Архів перебуває під охороною кардинала, як і бібліотека Ватикану (за деякими даними, ще один сховок таємниць). Архіви нині — лише з дозволу Папи — частково відкрито для кількох вчених, які працюють у конкретних напрямах. Ця найзагадковіша установа у Ватикані, де полиці загалом становлять тридцять миль, зібрано всі скандали, секрети й одкровення за багато століть.

Всі єпископи, коли їх посвячують у кардинали, дають клятву, що берегтимуть таємниці Церкви.

Згідно з буквою католицького закону, церквою має керувати людина, яка дала обітницю

безшлюбності (целібат). У світлі недавніх скандалів, у яких значна частина американських католицьких священиків звинувачувалася в сексуальних зв'язках усередині церкви, можна припустити, які «секрети» зараз зберігаються в архівах Ватикану.

Див.: масони; мальтійські лицарі; пропаганда дуо; розенкрейцери; В.М.Р.Д; водун.

В

Список Пап: (Ім'я, час служіння)
Св. Петро (32-67)
Св. Ліній (67-76)
Св. Анаклет (Клет) (76-88)
Св. Клемент I (88-97)
Св. Евариcт (97-105)
Св. Олександр I (105-15)
Св. Сікст I (115-25) також Ксікст I
Св. Телесфор (125-36)
Св. Хігіній (136-40)
Св. Пій I (140-55)
Св. Аніцет (155-66)
Св. Сотерій (166-75)
Св. Елеутерій (175-89)
Св. Віктор I (189-99)
Св. Зефіріній (199-217)
Св. Калістій I (217-22)
Св. Урбан I (222-30)
Св. Понтеній (230-35)
Св. Антер (235-36)
Св. Фабіан (236-50)
Св. Корнелій (251-53)
Св. Люцій I (253-54)
Св. Стефан I (254-57)
Св. Сікст II (257-58)
Св. Діонісій (260-68)
Св. Фелікс I (269-74)
Св. Євтихій (275-83)
Св. Кай (283-96) — також Гай
Св. Марцелін (296-304)
Св. Марцелій I (308-09)

Св. Еусебій (309 або 310)
Св. Мілітадіс (311-14)
Св. Сильвестр Я (314-35)
Св. Марк (336)
Св. Юлій I (337-52)
Ліберій (352-66)
Св. Дамасій I (366-83)
Св. Сіріцій (384-99)
Св. Анастасій I (399-401)
Св. Інокентій I (401-17)
Св. Зосим (417-18)
Св. Боніфацій I (418-22)
Св. Селестін I (422-32)
Св. Сікст III (432-40)
Св. Лев I (Великий) (440-61)
Св. Хіларій (461-68)
Св. Сімпліцій (468-83)
Св. Фелікс III (або II) (483-92)
Св. Геласій I (492-96)
Анастасій II (496-98)
Св. Сіммакій (498-514)
Св. Гормідас (514-23)
Св. Іоанн I (523-26)
Св. Фелікс IV (або III) (526-30)
Боніфацій II (530-32)
Іоанн II (533-35)
Св. Агапет I (535-36) також Агапіт I
Св. Сільверій (536-37)
Віджилій (537-55)
Пелагій I (556-61)
Іоанн III (561-74)
Бенедикт I (575-79)
Пелагий II (579-90)
Св. Григорій I (Великий) (590-604)
Сабініан (604-06)
Боніфацій III (607)
Св. Боніфацій IV (608-15)
Св. Деусседіт (Адеодат I) (615-18)
Боніфацій V (619-25)
Гонорій I (625-38)
Северин (640)
Іоанн IV (640-42)
Теодор I (642-49)
Св. Мартін I (649-55)
Св. Євгеній I (655-57)
Св. Віталіан (657-72)

Адеодат (II) (672-76)
Доній (676-78)
Св. Агато (678-81)
Св. Лев II (682-83)
Св. Бенедикт II (684-85)
Іоанн V (685-86)
Конон (686-87)
Св. Сергій I (687-701)
Іоанн VI (701-05)
Іоанн VII (705-07)
Сісінній (708)
Костянтин (708-15)
Св. Григорій II (715-31)
Св. Григорій III (731-41)
Св. Захар (741-52)
Стефан II (752)
Стефан III (752-57)
Св. Павло I (757-67)
Стефан IV (767-72)
Адріан I (772-95)
Св. Лев III (795-816)
Стефан V (816-17)
Св. Пасхалій I (817-24)]
Євгеній II (824-27)
Валентин (827)
Григорій IV (827-44)
Сергій II (844-47)
Св. Лев IV (847-55)
Бенедикт III (855-58)
Св. Микола I (Великий) (858-67)
Адріан II (867-72)
Іоанн VIII (872-82)
Маріній I (882-84)
Св. Адріан III (884-85)
Стефан VI (885-91)
Формосій (891-96)
Боніфацій VI (896)
Стефан VII (896-97)
Роман (897)
Теодор II (897)
Іоанн IX (898-900)
Бенедикт IV (900-03)
Лев V (903)
Сергій III (904-11)
Анастасій III (911-13)
Ландо (913-14)

Іоанн X (914-28)
Лев VI (928)
Стефан VIII (929-31)
Лев VII (936-39)
Стефан IX (939-2)
Маріній II (942-46)
Агапет II (946-55)
Іоанн XII (955-63)
Лев VIII (963-64)
Бенедикт V (964)
Іоанн XIII (965-72)
Бенедикт VI (973-74)
Бенедикт VII (974-83)
Іоанн XIV (983-84)
Іоанн XV (985-96)
Григорій V (996-99)
Сильвестр II (999-1003)
Іоанн XVII (1003)
Іоанн XVIII (1003-09)
Сергій IV (1009-12)
Бенедикт VIII (1012-24)
Іоанн XIX (1024-32)
Бенедикт IX (1032-45)
Сильвестр III (1045)
Бенедикт IX (1045)
Грегорі VI (1045-46)
Клемент II (1046-47)
Бенедикт IX (1047-48)
Дамасій II (1048)
Св. Лев IX (1049-54)
Віктор II (1055-57)
Стефан X(1057-58)
Микола II (1058-61)
Олександр II(1061-73)
Св. Григорій VII (1073-85)
Блаженний Віктор III (1086-87)
Блаженний Урбан II (1088-99)
Пасхалій II (1099-1118)
Геласій II (1118-19)
Калістій II (1119-24)
Гонорій II (1124-30)
Інокентій II (1130-43)
Целестин II (1143-44)
Люцій II (1144-45)
Блаженний Євгеній III (1145-53)
Анастасій IV (1153-54)

Адріан IV (1154-59)
Олександр III (1159-81)
Люцій III (1181-85)
Урбан III (1185-87)
Григорій VIII (1187)
Клемент III (1187-91)
Целестин III (1191-98)
Інокентій III (1198-1216)
Гонорій III (1216-27)
Григорій IX (1227-41)
Целестин IV (1241)
Інокентій IV (1243-54)
Олександр IV (1254-61)
Урбан IV (1261-64)
Клемент IV (1265-68)
Блаженний Григорій X (1271-76)
Блаженний Інокентій V (1276)
Адріан V (1276)
Іоанн XXI (1276-77)
Микола III (1277-80)
Мартін IV (1281-85)
Гонорій IV (1285-87)
Микола IV (1288-92)
Св. Целестин V (1294)
Боніфацій VIII (1294-1303)
Блаженний Бенедикт XI (1303-04)
Клемент V (1305-14)
Іоанн XXII (1316-34)
Бенедикт XII (1334-42)
Клемент VI (1342-52)
Інокентій VI (1352-62)
Блаженний Урбан V (1362-70)
Григорій XI (1370-78)
Урбан VI (1378-89)
Боніфацій IX (1389-1404)
Інокентій VII (1404-06)
Григорій XII (1406-15)
Мартін V (1417-31)
Євгеній IV (1431-47)
Микола V (1447-55)
Сікст V (1585-90)
Каліст

Олександр VI (1492-1503)
Пій III (1503)
Юлій II (1503-13)
Лев X (1513-21)
Адріан VI (1522-23)
Клемент VII (1523-34)
Павло III (1534-49)
Юлій III (1550-55)
Марцелій II (1555)
Павло IV (1555-59)
Пій IV (1559-65)
Св. Пій V (1566-72)
Григорій XIII (1572-85)
Сікст V (1585-90)
Урбан VII (1590)
Григорій XIV (1590-91)
Інокентій IX (1591)
Клемент VIII (1592-1605)
Лев XI (1605)
Павло V(1605-21)
Григорій XV (1621-23)
Урбан VIII (1623-44)
Інокентій X(1644-55)
Олександр VII (1655-67)
Клемент IX (1667-69)
Клемент X (1670-76)
Блаженний Інокентій XI (1676-89)
Олександр VIII (1689-91)
Інокентій XII (1691-1700)
Клемент XI (1700-1721)
Інокентій XIII(1721-24)
Бенедикт XIII (1724-30)
Клемент XII (1730-40)
Бенедикт XIV (1740-58)
Клемент XIII (1758-69)
Клемент XIV (1769-74)
Пій VI (1775-99)
Пій VII (1800-1823)
Лев XII (1823-29)
Пій VIII (1829-30)
Григорій XVI (1831-46)
Блаженний Пій IX (1846-78)
Лев XIII (1878-1903)
Св. Пій X (1903-14)
Бенедикт XV (1914-22)
Пій XI (1922-39)

Пій XII (1939-58)
Блаженний Іоанн XXIII (1958-63)
Павло VI (1963-78)
Іоанн Павло I (1978)
Іоанн Павло II (1978-2006)
Бенедикт XVI (2006 —)

З книги "Енциклопедія т**аємних товариств**"